

Svatodušní neděle – Duch a počasí

1. čtení: Sk 2,1-13

Kázání: Janovo Evangelium 14. kapitola: *Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne. 15 Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky - Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude. Toto vám pravím, dokud jsem s vámi. Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!*

Bratři a sestry, přátelé

dnes oslavují křesťané po celém světě jeden ze svých tří největších svátků, Letnice. Soslání Ducha Svatého. Ale mám pocit, že u nás na západě je to svátek spíš jenom na papíře. Ano, všichni věříme v Ducha Svatého, vyznáváme to, když říkáme vyznání víry. Ale co to pro nás znamená? Co pro nás znamená, že kdysi, v 30. letech našeho letopočtu dostali Ježíšovi učedníci Ducha Svatého a vyšli z té svojí komůrky, kde jim bylo bezpečno a dobře, a vrhli se mezi lidi s kázáním o nových věcech, o naději, o cestě s Bohem jako ne o dodržování vnějších zákonů ale jako o radostném životě plném překvapení? Co to pro nás znamená?

Ano, jako křesťané máme za sebou dva tisíce let zkušeností. A některé jsou krásné a hluboké, za některé se stydíme. A zkušenosti s Duchem Svatým? Ty jsou v naší historii spíš ty temné. Lidé se hádali, jak to s tím Duchem je. Také se kvůli tomu vylučovali z církve, proklínali, rozdělovali, válčili a zabíjeli se. A tak si možná někdo právem řekne, že je lepší, když to odříkáme v tom vyznání víry a moc do toho nešťouráme. Vždyť kdoví, jak to vlastně je. Někteří na to jdou tak, že se zase vrátí k tomu zákonu. Vyčtou si z Bible, co je asi dobré a co ne a podle toho se snaží chovat. A snaží se to také diktovat ostatním, aby v tom nebyli sami. Tomu se říká zákonictví. A končí to v mrtvolné zatuchlosti nebo s psychickými poruchami u těch, kteří nejsou s to ty vysoké standarty chování naplnit. Někteří vezmou slova o Duchu svatém vážně a snaží se žít a chovat, jak to čtou v Bibli o těch, kteří byli naplněni Duchem. A všichni se snaží uzdravovat, mluvit cizími jazyky nebo alespoň nesrozumitelně žbrblat, poskakovat a tvářit se vesele. A končí to vlastně často úplně stejně, jako s tím zákonem. Buď v mrtvolné zatuchlosti diktátu toho, jak musí být všichni veselí a otevření a jiní. Kdo není nebo nemůže být, má smůlu. A často končí s psychickými poruchami.

Tak jak z toho ven? Co je lepší? Vykašlat se na to, nahradit to pevnými pravidly toho, co je dobré a co je špatné, nebo se snažit toho Ducha různými metodami přivolat? Myslím si, že ani jedno z toho. Když se na Ducha svatého vykašleme, nejenže se on nejspíš vykašle na nás, ale připravíme se tím o to nejdůležitější a nejkrásnější, čeho jsme jako lidé v životě schopni. Ježíš nám říká, že Duch svatý nějak souvisí s tím vším, co tady on sám říkal a žil. Že je to Duch pravdy, svobody, pokoje, radosti. Copak byste chtěli žít život ve lži? Být otroky někoho nebo něčeho? Nezažít pokoj? Nemít skutečnou radost? Tak jak na to?

Pán Bůh nám všem, kteří jsme byli pokřtěni a vydali jsme se, nebo se stále znovu a znovu vydáváme na tu jeho cestu, daroval Ducha svatého. Abychom tu nebyli sami, odkázaní jenom sami na sebe. Ale jak teda žít s tímto Duchem svatým? Sledujete předpověď počasí? Poslouchali jste včera, jak má dnes být? *Na většině území jasno až polojasno, ráno místy mlhy. Postupně od severovýchodu přibývání oblačnosti s ojedinělými srážkami. Ve vyšších polohách mohou srážky narůstat, v polohách nad tisíc metrů ojediněle srážky sněhové. Teploty od desíti do pětadvaceti stupňů. Povane mírný vítr, který může v nárazech dosahovat rychlosti až 40 km v hodině. Tlaková tendence, trvalý pokles. Bio zátěž pro dnešní den, stupeň dva, tedy mírná.* Tak nějak to určitě bylo. Vždycky to tak je. Vždycky radši řeknou úplně všechny možnosti, aby někdo nemohl nadávat, že říkali, že nebude pršet a ono pršelo. A nám to nevadí a stejně na ty předpovědi koukáme. A vezmeme si pro jistotu tričko, svetr i deštník.

Proč tady mluvím o počasí? Protože Ježíš říkal, že je to podobné, jako s životem s Duchem svatým. Duch se totiž v biblickém jazyce řekne Ruach. A znamená to vlastně dech, vítr. Ano, každý, kdo žije a dýchá, má nějaký ruach.

Pořád je tu všude okolo ruach, když zafouká vítr. A ten přece fouká pořád. Ježíš říkal, že jako s tím větrem je to i s člověkem, který má ten Ruach s velkým R, ten Boží Ruach. Že vítr cítíš, ale nevíš odkud a kam vane. No, s větrem to víme. Je to pohyb vzduchu z místa s vyšším tlakem vzduchu do místa s nižším. A tlak vzduchu změřit můžeme. Takže vítr máme jakž takž zvládnutý. Proto jsem mluvil o počasí. Protože to nám lidem i se všemi těmi počítači pořád nějak uniká. A stejně to zkoušíme, stejně se snažíme s ním nějak počítat. A ono na nás stejně vždycky připraví něco nového. Alespoň si máme o čem povídat. Tak to zkusme stejně i s tím Božím Duchem, s tím Ruach. Vlastně s tou Ruach. Ruach, dech, Duch svatý, to všechno je v biblickém jazyce ženského rodu. Není to ten Duch ale ta Duch. Kdo hledá v Bohu i ženský princip, může ho najít právě v Ruach.

Ano, jsou na světě různé ruach, různé duchové, různé síly. A nejde o bubáky, mrtvolky ani dnes tolik v módě energie. Ale jsou mezi námi a v nás síly, které nás ponoukají a nutí. Některé nás nutí pít pivo z žalu, některé nás nutí pít až do bezvědomí, některé nás nutí si myslet, že si nezasloužíme, aby nás měl někdo rád, některé nám zabraňují dívat se lidem do očí, a některé se nám od rána do večera snaží namluvit, že vše je špatně a k ničemu. Tyhle síly přece znáte, tyhle duchy. A proti nim je tu i Duch Boží, ta síla, která nám dá ráno vstát, i když prší a venku nás asi nic dobrého nečeká, která nám dá sílu podívat se druhým do očí, i když si o nás myslí cokoli. Je to síla, která nás vede k tomu, abychom odpustili a už se netrápili tím, že ten a ten člověk je prostě trouba, který potřebuje lidem ubližovat. A je to taky ta síla, která nám dává možnost začít znovu. Někde v Bibli se tomu říká znovu se narodit. Se všemi výhodami i nevýhodami takového znovuzrození. I když jsme staří a zestárlí, různě životem omlácení a potlučení, je tu síla, která nám říká, že to takhle nemusí být napořád.

My jako křesťané, tedy učedníci toho Ježíše z Nazaretu, nejsme díky Bohu odkázáni jenom na to, co dokážeme z vlastních sil. Jak dokážeme být chytří, silní, hezcí a vtipní jak dokážeme odstrčit ty druhé. Je tu s námi i ta Boží Ruach. Ta nevypočitatelná Boží síla. Tak se jí zkuste otevřít, zkuste se jí nechat alespoň někdy vést. A možná, že to bude jen takové lehké vanutí a bude vám z toho moc pěkně. A možná, že to bude víchra jako tehdy na začátku. To člověk nikdy neví.

A co se týká počasí, to bude dnes pěkně. Místy srážky. Amen